

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 1 Direktive Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, ⁽¹⁾ določbi 1 in 4 Priloge k Direktivi 1999/70/ES ter splošno načelo prava Skupnosti glede prepovedi diskriminacije zaradi vrste pogodbe o zaposlitvi razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki za določitev trajanja odpovednih rokov za pogodbe o zaposlitvi za določen čas, sklenjene za več kot 6 mesecev, določa druga načela (manj ugodna za delavce, ki so zaposleni na podlagi pogodbe o zaposlitvi za določen čas), kot ta, ki veljajo za določitev trajanja odpovednih rokov za pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, in ali dejansko nasprotujejo nacionalni ureditvi (člen 33 zakona z dne 26. junija 1974, delovni zakonik – Dz. U. 1998, št. 21, poz. 94, kakor je bil spremenjen), ki za pogodbe o zaposlitvi za določen čas, sklenjene za več kot 6 mesecev, določa nespremenljiv dvotedenski odpovedni rok, ki ni odvisen od delovne dobe delavca pri delodajalcu, če je odpovedni rok za pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas odvisen od delovne dobe delavca pri delodajalcu in lahko traja od dveh tednov do treh mesecev (člen 36(1) [DZ])?

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Úřad průmyslového vlastnictví (Češka republika) 29. januarja 2013 – MF 7 a.s. proti MAFRA a.s.

(Zadeva C-49/13)

(2013/C 141/16)

Jezik postopka: češčina

Predložitveno sodišče

Úřad průmyslového vlastnictví

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: MF 7 a.s.

Tožena stranka: MAFRA a.s.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 3(2)(d) Direktive ⁽¹⁾ razlagati tako, da so za presojo, ali je prijavitelj blagovne znamke deloval v dobri veri, upoštevne le okoliščine, ki so obstajale pred datumom ali na datum vložitve prijave blagovne znamke, oziroma ali je mogoče uporabiti kot dokaz, da je prijavitelj deloval v dobri veri, tudi okoliščine, ki so nastale po vložitvi prijave?
2. Ali je treba sodbo v združenih zadevah od C-414/99 do C-416/99 ⁽²⁾ uporabiti na splošno v vseh primerih presoje o tem, ali je imetnik blagovne znamke soglašal z ukrepanjem, ki lahko privede do oslabitve ali omejitve njegovih izključnih pravic?

3. Ali je mogoče sklepati o dobri veri prijavitelja kasnejše blagovne znamke na podlagi dejstva, da je imetnik prejšnje blagovne znamke z njim sklenil sporazume, na podlagi katerih je ta imetnik privolil v objavo periodičnih tiskovin, katerih oznaka je bila podobna znamki, za katero je zaprosil prijavitelj kasnejše blagovne znamke, soglašal, da prijavitelj kasnejše blagovne znamke registrira te tiskovine, in ponudil podporo temu prijavitelju pri njegovi objavi, čeprav zadevni sporazumi niso izrecno urejali vprašanja pravic intelektualne lastnine?
4. Ali je mogoče – če so okoliščine, nastale po vložitvi prijave blagovne znamke, lahko upoštevne tudi z vidika presoje o tem, ali je prijavitelj blagovne znamke deloval v dobri veri – na podlagi položaja, v katerem je imetnik prejšnje blagovne znamke vede dopuščal obstoj sporne blagovne znamke najmanj v obdobju desetih let, podredno sklepati, da je prijavitelj deloval v dobri veri?

⁽¹⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 299, str. 25).

⁽²⁾ Zodl., I-08691.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Rotterdam (Nizozemska) 31. januarja 2013 – Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV proti Hubertusu Wilhelmusu van Leeuwenu

(Zadeva C-51/13)

(2013/C 141/17)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Rechtbank Rotterdam

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV

Tožena stranka: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali pravo Evropske unije in zlasti člen 31(3) tretje direktive o življenjskem zavarovanju ⁽¹⁾ nasprotuje temu, da mora ponudnik življenjskega zavarovanja na podlagi odprtih in/ali nezapisanih pravil nizozemskega prava, kot je zahteva po razumnosti in pravičnosti, ki veljajo za (pred-) pogodbeno razmerja med ponudnikom življenjskega zavarovanja in potencialnim zavarovalcem[,] in/ali splošne in/ali posebne dolžnosti skrbnega ravnanja zavarovalcem sporočiti več informacij o stroških in zavarovalnih premijah za tveganje, kot je bilo leta 1999 predpisano z določbami nizozemskega prava o izvajanju tretje direktive o življenjskem zavarovanju (zlasti s členom 2(2)(q) in (r) RIAV 1998)?